RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

nr. 112.701 van 20 november 2002
in de zaak A. 93.578/VII-22.112

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat V. PUZAJ,
kantoor houdende te 4000 LUIK,
rue du Général Bertrand 22

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 13 juli 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 27 maart 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 juli 2000;

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 23 september 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. GUL, die, loco advocaat V. PUZAJ, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat G. COOLSAET, die, loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 en op artikel 43 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 25 oktober 1999 en verklaarde zich op 27 oktober 1999 vluchteling.

1.2. Op 27 maart 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 29 juni 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing letterlijk als volgt:

> "Betrokkene werd verhoord op 2 mei 2000 en op 29 mei 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Dekegel loco Mr. Puzaj (enkel op 29 mei 2000).
>
> Volgens de verklaringen van betrokkene, die stelt geen staatsburgerschap te bezitten en van Koerdische origine te zijn, zou hij samen met zijn vrouw M. Z., die van Azerische origine zou zijn, en zijn drie minderjarige kinderen Armenië ontvlucht zijn. Betrokkene verklaart nooit problemen te hebben ondervonden in Armenië omwille van zijn origine. Betrokkenes vrouw zou tot juni 1996 geen problemen hebben gekend. Toen zou zij echter herkend zijn door G., die afkomstig zou zijn geweest van haar geboortedorp Lernamerdz. Kort daarna zouden G. en S. (betrokkenes buurman en tevens een fedayin) naar het huis van betrokkene zijn gegaan waar ze zijn vrouw zouden geslagen hebben. Na een gevecht en het bedreigen van betrokkene en zijn gezin zouden G. en S. het huis verlaten hebben. Hierop zou betrokkene zijn gezin bij een vriend in Erevan hebben ondergebracht. Betrokkene zou samen met zijn oudste dochter A. teruggekeerd zijn naar Parakar. Drie fedayinen en twee politieagenten zouden betrokkene 's avonds hebben opgezocht. Ze zouden een huiszoeking hebben gedaan en alle documenten hebben meegenomen. Op het politiebureau zouden ze betrokkene

ondervraagd hebben en geslagen hebben. De volgende dag zou betrokkene zijn vrijgelaten. Toen zou hij vernomen hebben dat S. zijn dochter A. zou doodgeschoten hebben op 25 juni 1996. Betrokkene zou S. geslagen hebben met een metalen staaf. Hierna zou hij naar zijn gezin in Erevan gegaan zijn. Met hen zou hij naar Duitsland zijn gevlucht waar hij op 26 juli 1996 asiel aanvroeg. Betrokkenes zuster L. zou op 21 oktober 1996 omgebracht zijn door een huurmoordenaar in opdracht van S. Betrokkene kreeg op 21 april 1997 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf in Duitsland. Betrokkenes gezin zou naar Nederland gegaan zijn waar zijn vrouw asiel zou aangevraagd hebben. Betrokkene zou in Duitsland zijn opgepakt en zou naar Oekraïne zijn teruggestuurd. Na twee jaar zou hij in Nederland zijn gezin gaan zoeken zijn. Eénmaal gevonden vroeg hij op 27 oktober 1999 samen met zijn vrouw asiel aan in België. Betrokkene is in het bezit van de volgende documenten: een Oekraïnse geboorteakte en paspoort op naam van A. A., betrokkenes intern SU-paspoort en zijn rijbewijs.

Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene bij zijn asielaanvraag van 27 oktober 1999 in België bedrieg(e)lijke verklaringen heeft afgelegd. Zo heeft betrokkene de Belgische autoriteiten niet medegedeeld (Dienst Vreemdelingenzaken verhoorverslag pt.3, 16, 29 en 41) dat hij reeds eerder een asielaanvraag heeft ingediend in het buitenland onder een andere naam. Na een Printrak onderzoek (zie brief Ministerie van Binnenlandse Zaken dd. 13 december 1999) is gebleken dat betrokkene op 26 juli 1996 asiel heeft aangevraagd in Duitsland onder de, volgens zijn eigen verklaringen voor het Commissariaat-generaal (p.4 en 6), valse naam O. A.. Voor het Commissariaat-generaal (p. 1) verklaarde betrokkene ook dat hij bij zijn asielaanvraag in België een valse identiteit (Tamojan Valiko) aannam en dat zijn echte naam Shamojan Shaliko is (p. 1 en 10).Betrokkene stelde voor het Commissariaat-generaal (p.3, 6 en 13) dat hij van een valse identiteit gebruik maakte bij zijn asielaanvraag in Duitsland en België omdat hij bang is dat S. (of familie ervan) hem zou weten te vinden. Betrokkene werd er voor het Commissariaat-generaal (p.13) op gewezen dat, alhoewel hij van een valse naam zou gebruik maken, zijn vrouw bij haar asielaanvraag in België van haar 'echte' naam gebruik zou maken en aldus, volgens betrokkenes logica, gemakkelijk op te sporen zou zijn door S. Daarmee geconfronteerd stelde betrokkene eerst "vraag het aan haar" en daarna "S. en G. kennen de naam van mijn vrouw niet" (p.13). Er dient echter op gewezen te worden dat betrokkene eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken (pt.42) had verklaard dat G., de buurman van zijn vrouw, betrokkene had verteld dat hij de vader van zijn vrouw heel goed kende. Aldus lijkt het onwaarschijnlijk dat Gago de naam van betrokkenes vrouw niet zou weten. Het mag ook opmerkelijk genoemd worden dat betrokkene voor het Commissariaat-generaal verklaarde (p.4 en 9) bij zijn asielaanvraag in Duitsland niets te hebben verteld over zijn eigenlijke problemen (dochter vermoord omwille van Azerische origine van zijn vrouw). Betrokkene stelde (p.14) in Duitsland een ander, vals verhaal (p.6: hij stelde valse asiel motieven te hebben gebruikt "met ook een beetje waarheid maar niet meer te weten wat) verteld te hebben omdat "hij bang was dat hij zou worden teruggestuurd". Toen betrokkene erop gewezen werd dat hij misschien meer kans maakte om erkend te worden als vluchteling indien hij 'de waarheid' zou verteld hebben, verklaarde hij (p.14) "daar niet aan gedacht te hebben". Hij stelde eveneens (p.6) nu in België het 'ware' verhaal verteld te hebben omdat hij "het psychologisch niet meer aankan om te liegen".

Er dient echter opgemerkt te worden dat betrokkene deze bedrieglijke verklaringen niet deed in functie van zijn vlucht uit Armenië naar België en dat hij aldus enkel het oogmerk lijkt te hebben gehad om de Belgische autoriteiten te misleiden. Deze handelwijze van betrokkene is niet in overeenstemming te brengen met iemand die als vluchteling wil erkend worden en de bescherming van de Belgische overheid wil inroepen (bron: UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, Genève, januari 1992, p.48-49).

Betrokkene verklaarde voor het Commissariaat-generaal (p. 1 en 2) eveneens geen staatsburgerschap te hebben, geboren en getogen te zijn in Parakar, een oud intern SU-paspoort te hebben en een propiska te hebben gehad in Parakar tot aan zijn vlucht in juni 1996. Artikel 10 lid 1 van de Wet op het Staatsburgerschap van de Republiek Armenië (op 16 november 1995 aangenomen en in werking getreden) stelt dat alle staatsburgers van de voormalige Armeense Socialistische Republiek (ASSR) die op 16 november 1995 permanent woonachtig zijn op het grondgebied van Armenië als Armeens staatsburger worden beschouwd, mits zij niet het staatsburgerschap van een

ander land bezitten. Aldus kunnen we ervan uitgaan dat betrokkene het Armeense staatsburgerschap bezit.

Tenslotte wordt de geloofwaardigheid van betrokkenes relaas volledig ondermijnd nadat werd vastgesteld dat zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal tegenstrijdigheden vertonen met zijn eerdere verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en in zijn verzoekschrift tot dringend beroep. Zo verklaarde betrokkene voor het Commissariaat-generaal (p.3 en 7) dat toen hij meegenomen werd naar het politiebureau de politie en de fedayinen alle documenten meenamen behalve zijn oud SU-paspoort en zijn rijbewijs. Betrokkene legde deze documenten voor het Commissariaat-generaal neer. Hij diende zijn (halfverbrande) paspoort in op 29 mei 2000 tijdens zijn tweede interview voor het Commissariaat-generaal. Betrokkene verklaarde (p. 14) zijn paspoort tijdens zijn verblijf in Nederland achter gelaten te hebben en het nu pas terug in zijn bezit te hebben kunnen verkrijgen. Betrokkene had eerder voor de Dienst Vreemdelingenzaken (pt.42) gesteld dat hij enkel zijn rijbewijs van de politie heeft kunnen terug bemachtigen. Hij stelde uitdrukkelijk voor de Dienst Vreemdelingenzaken (pt.20: ontbreken van papieren, welke redenen) dat zijn paspoort op 15 oktober 1999 door de politie werd afgenomen.

Eveneens verklaarde betrokkene voor het Commissariaat-generaal (p.2) dat zijn enige zuster L. op 21 oktober 1976 kwam te overlijden. Wat later beweerde betrokkene (p.4) dat L. op 21 oktober 1996 vermoord werd door een huurmoordenaar in opdracht van Spo. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken maakte betrokkene hiervan geen enkele melding. Integendeel, hij verklaarde (pt.32) dat zijn zuster C. (!) momenteel in Armenië verblijft. Volledigheidshalve dient er aan toe worden gevoegd dat betrokkenes vrouw voor het Commissariaat-generaal verklaarde (p.2) dat L. in 1999 werd vermoord.

Betrokkene verklaarde voor het Commissariaat-generaal (p.3 en 8) dat hij na de moord op zijn dochter S. met een metalen staaf heeft geslagen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken maakte betrokkene hier geen enkele melding van.

Betrokkene verklaarde ook nog voor het Commissariaat-generaal (p.3) dat zijn dochter op 25 juni 1996 werd vennoord. In zijn verzoekschrift tot dringend beroep stelde betrokkene dat zij vermoord werd op 25 mei 1996. Zijn vrouw verklaarde voor het Commissariaat-generaal (p.3) dat haar dochter vermoord werd op 20 mei 1996.

Deze tegenstrijdige verklaringen zijn van die aard dat er geen enkele waarde meer aan betrokkenes asielrelaas kan worden gehecht.

De door betrokkene voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 27 maart 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij meent een aantal excepties te moeten inroepen; dat deze excepties doorgaans door een vaste rechtspraak van de Raad van State worden verworpen; dat zij niet onmiddellijk ernstig en overtuigend zijn; dat een voorafgaand onderzoek ervan alleen maar een behoorlijke rechtspleging binnen een redelijke termijn in gevaar zou brengen; dat, nu de Raad van State -zoals hierna zal blijken- het beroep verwerpt, de gemotiveerde beoordeling van deze excepties overbodig is; dat zij

in haar brief van 3 oktober 2001 overigens verklaard heeft afstand te doen van de “exceptie” dat huidig annulatieberoep te haren opzichte niet ontvankelijk zou zijn;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een enig middel de schending aanvoert van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van artikel 14 van de universele verklaring van de Rechten van de Mens van 10 december 1948, van de artikelen 1 en 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève), van artikel 3 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat zij tracht de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren om aldus aan te tonen dat de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd is;

3.2. Overwegende dat de universele verklaring van de Rechten van de Mens van 10 december 1948 een beginselverklaring is die geen rechtstreekse werking heeft in de Belgische rechtsorde;

3.3. Overwegende dat het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève), niet verbiedt dat de verdragsluitende staten een regeling uitwerken waarin de criteria worden vastgelegd voor het in aanmerking nemen van een vluchtelingenverklaring; dat de Belgische Staat dit heeft gedaan in artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat niet wordt aangetoond, zelfs niet aangevoerd, dat deze wetsbepaling strijdig zou zijn met voornoemde verdragsbepaling; dat de verzoekende partij ook een schending van artikel 33 van voornoemd Verdrag inroept; dat, zonder dat moet worden nagegaan of deze verdragsbepaling rechtstreekse werking heeft en of zij te dezen van toepassing is, moet worden gesteld dat daaruit niet zonder meer kan worden afgeleid dat de overheden die over de asielaanvraag moeten oordelen, niet zouden mogen beslissen dat die aanvraag niet ontvankelijk of ongegrond is; dat het verbod tot uitzetting of terugleiding enkel slaat op een uitvoerende beslissing op grond waarvan de vreemdeling die zich vluchteling heeft verklaard verplicht zou worden terug naar zijn land van herkomst te gaan, dat de commissaris-generaal terzake slechts een advies geeft overeenkomstig artikel 63/5 in fine van de Vreemdelingenwet;

3.4. Overwegende dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, opgelegd door de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kende, aangezien ze deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt; dat de

verzoekende partij dan ook geen belang heeft bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht; dat de toetsing van de formele motivering in beginsel niet de beoordeling van de inhoud van de motieven met zich brengt;

3.5. Overwegende dat, zo kan worden aangenomen dat de verzoekende partij ook de materiële motiveringsplicht geschonden acht, zij een gedeelte van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden minimaliseert of nuanceert, maar deze niet tegenspreekt; dat die tegenstrijdigheden steun vinden in het administratief dossier, meer bepaald in de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen; dat de verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat, in het licht van het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing zou hebben genomen die steunt op onjuiste feiten of die kennelijk onredelijk is; dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat dit in de eerste plaats zaak is van de administratieve overheid; dat de Raad enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn; dat de verzoekende partij in wezen vraagt de feiten opnieuw te beoordelen, maar niet aantoont, en zelfs geen poging daartoe onderneemt, dat het oordeel van de commissaris-generaal kennelijk onredelijk zou zijn; dat de motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangeeft om de asielaanvraag bedrieglijk te beschouwen niet kennelijk onredelijk zijn;

3.6. Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te dezen met toepassing van artikel 52 van de Vreemdelingenwet een eindbeslissing heeft genomen over de ontvankelijkheid van de aanvraag tot erkenning als politiek vluchteling; dat hij, om een exact beeld te krijgen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van de vluchtelingenverklaring, de mogelijkheid heeft om alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen; dat hij zich in het huidige geval gesteund heeft op de verklaringen van de verzoekende partij; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgesteld heeft dat de verzoekende partij niet spontaan de waarheid vertelde en dat van de kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze ten overstaan van de autoriteiten van het land waarheen hij gevlucht is waarachtige verklaringen aflegt;

3.7. Overwegende tenslotte dat de verzoekende partij de door haar aangevoerde schending van artikel 3 E.V.R.M. ontwikkelt op basis van dezelfde feiten als haar asielrelaas; dat, nu uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het asielrelaas van de verzoekende partij op wettige wijze als bedrieglijk werd beschouwd, er niet kan worden besloten tot een schending van artikel 3 E.V.R.M;

3.8. Overwegende dat de verzoekende partij voor het overige enkel beweert maar niet bewijst dat haar verklaringen verkeerd zouden zijn begrepen;

3.9. Overwegende dat het middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op twintig november tweeduizend en twee, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	C. PETERS,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

C. PETERS. **E. BREWAEYS.**